

С У Д Д Я
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

СТРИЖАК Андрій Андрійович

01033, м.Київ-33, вул. Жилианська, 14

тел. 238-10-39, 238-10-62

17.10.2006 № 336-02/699

Голові
Верховної Ради України

О.Морозу

Шановний Олександрє Олександровичу!

До Конституційного Суду України надійшло конституційне подання 47 народних депутатів України щодо неконституційності Закону України «Про внесення зміни до розділу IV Прикінцеві та перехідні положення Закону України “Про Конституційний Суд України” від 4 серпня 2006 року.

У зв'язку із здійсненням попередньої підготовки матеріалів у цій справі для її розгляду Конституційним Судом України і відповідно до статті 19 Закону України “Про Конституційний Суд України” надсилаю копію зазначеного конституційного подання та прошу Вас повідомити Конституційний Суд України про позицію Верховної Ради України щодо суті питань, порушених у конституційному поданні.

Буду вдячний за відповідь у найкоротші терміни.

Додаток: копія конституційного подання на 3 аркушах.

З повагою

Суддя-доповідач

А.Стрижак

ГОЛОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

11 грудня 2006 р.
вих. № 01-6/237

Конституційний Суд України

ПОЯСНЕННЯ

**до конституційного подання 47 народних депутатів України
щодо відповідності Конституції України (конституційності)
Закону України “Про внесення зміни до розділу IV Прикінцеві
та перехідні положення Закону України „Про Конституційний
Суд України” від 4 серпня 2006 року**

На Ваш № 336-02/699 від 17.10.2006 р.

У зв'язку з розглядом Конституційним Судом України справи за конституційним поданням 47 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України “Про внесення зміни до розділу IV Прикінцеві та перехідні положення Закону України „Про Конституційний Суд України” від 4 серпня 2006 року в порядку надання інформації повідомляємо наступне.

Суб'єкт права на конституційне подання - народні депутати України – обґрунтовують свою позицію щодо невідповідності Конституції України (неконституційності) вищезазначеного Закону України, відмічаючи, що з його прийняттям „покладено початок антиконституційному обмеженню повноважень Конституційного Суду України та конституційних прав суддів”.

У конституційному поданні підкреслюється також, що цей Закон породжує небезпечний прецедент позаконституційного втручання законодавчої влади (Верховної Ради України) у

11 02 / 2293
12 06

діяльність органу судової влади (в особі Конституційного Суду України), що суперечить фундаментальним положенням Конституції України (стаття 6) щодо розподілу державної влади на законодавчу, виконавчу й судову.

Суб'єкт права на конституційне подання наголошує, що, приймаючи цей Закон, Верховна Рада України діяла всупереч вимогам статті 126 Конституції України та „неприпустимим чином намагається втрутитись в повноваження Конституційного Суду України, намагаючись вплинути на діяльність суддів”.

Аналізуючи викладені у конституційному поданні аргументи, необхідно відмітити, що твердження суб'єкта права на конституційне подання полягає в тому, що прийняття Закону України “Про внесення зміни до розділу IV Прикінцеві та перехідні положення Закону України „Про Конституційний Суд України” від 4 серпня 2006 року є неконституційним втручанням органу законодавчої влади у діяльність органу судової влади, що порушує принцип розподілу державної влади на законодавчу, виконавчу та судову (стаття 6 Конституції України), а також є намаганням вплинути на діяльність суддів, що суперечить статті 126 Конституції України.

Спираючись на проведений системний аналіз Конституції України та нормативних актів, які регулюють правовідносини з цього питання, необхідно виходити з наступних правових обставин.

«Верховна Рада України визначена в статті 75 Конституції України парламентом - єдиним органом законодавчої влади в Україні. Як орган державної влади Верховна Рада України є колегіальним органом, який складають чотириста п'ятдесят народних депутатів України. Повноваження Верховної Ради України реалізуються спільною діяльністю народних депутатів України на засіданнях Верховної Ради України під час її сесій. Визначення Верховної Ради України єдиним органом законодавчої влади означає, що жоден інший орган державної влади не уповноважений приймати закони. Верховна Рада України здійснює законодавчу владу самостійно, без участі інших органів» (Абзац 2 пункту 2 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 50 народних депутатів України щодо офіційного тлумачення положень статей 75, 82, 84, 91, 104 Конституції

України (щодо повноважності Верховної Ради України) від 17 жовтня 2002 року N 17-рп/2002).

Пунктом 14 частини першої статті 92 Конституції України встановлено, що виключно законами України визначаються, зокрема, судоустрій, судочинство, статус суддів.

Стаття 153 Конституції України передбачає, що порядок організації і діяльності Конституційного Суду України, процедура розгляду ним справ визначаються законом.

Отже, дане коло питань, яке за своєю правовою природою підлягає законодавчому регулюванню, входить у повноваження саме органу законодавчої влади і відповідає конституційному принципу розподілу державної влади, закріпленому в статті 6 Конституції України й конкретизованому в інших статтях, які окреслюють предмети законодавчого регулювання системи правосуддя в Україні.

Визначення законодавцем нової редакції підпункту 1 пункту 3 розділу IV Прикінцеві та перехідні положення Закону України „Про Конституційний Суд України» шляхом нормативного врегулювання цілком відноситься до компетенції Верховної Ради України і відповідає конституційним засадам здійснення законодавчої влади та кореспондується зі статтею 153 Конституції України щодо визначення порядку організації і діяльності Конституційного Суду України.

Таким чином, Верховна Рада України, приймаючи Закон України “Про внесення зміни до розділу IV Прикінцеві та перехідні положення Закону України „Про Конституційний Суд України” від 4 серпня 2006 року, діяла на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією України.

Викликає сумнів також посилення авторів подання на те, що прийняття Верховною Радою України вищезазначеного Закону обмежує конституційні права суддів та є намаганням вплинути на їх діяльність.

Питання гарантій незалежності суддів і судів неодноразово були предметом розгляду Конституційного Суду України.

Зокрема, Конституційний Суд України у своєму рішенні від 1 грудня 2004 року N 19-рп/2004 у справі за конституційним поданням Верховного Суду України про офіційне тлумачення положень частин першої, другої статті 126 Конституції України та частини другої статті 13 Закону України "Про статус суддів"

105

(справа про незалежність суддів як складову їхнього статусу) визначив, що “Положення частини другої статті 126 Конституції України “вплив на суддів у будь-який спосіб забороняється” треба розуміти як забезпечення незалежності суддів у зв'язку із здійсненням ними правосуддя, а також як заборону щодо суддів будь-яких дій незалежно від форми їх прояву з боку державних органів, установ та організацій, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб, фізичних та юридичних осіб з метою перешкодити виконанню суддями професійних обов'язків або схилити їх до винесення неправосудного рішення тощо.” (Пункт 2 резолютивної частини рішення).

Вбачається, що внесення доповнення до тексту статті Закону України „Про Конституційний Суд України” не може перешкоджати виконанню суддями професійних обов'язків або схилити їх до винесення неправосудного рішення, а отже, не може розцінюватись як обмеження конституційних прав суддів та намагання вплинути на їх діяльність.

Доповнення, внесені Законом України “Про внесення зміни до розділу IV Прикінцеві та перехідні положення Закону України „Про Конституційний Суд України” від 4 серпня 2006 року лише усувають редакційні недоліки у тексті статті закону, які могли б стати причиною неоднозначного розуміння законодавчих положень і тому є цілком доцільними, оскільки не змінюють суті правової норми, а лише уточнюють її зміст, враховуючи особливості правової природи законів про внесення змін до Конституції України.

Отже, виходячи з системного аналізу положень Конституції України та враховуючи вищенаведену юридичну аргументацію, можна стверджувати, що підстав для визнання неконституційним Закону України “Про внесення зміни до розділу IV Прикінцеві та перехідні положення Закону України „Про Конституційний Суд України” від 4 серпня 2006 року не вбачається.

О. МОРОЗ